

Respect pentru Colectia: BIBLIOTECA CONTEMPORANUL
Coperta și colaj: Florin AFLOAREI
Volum ilustrat cu 9 reproduceri
după lucrările lui Albrecht Dürer

Lector: Valentin DEREVLEAN
Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Editura CONTEMPORANUL
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@contemporanul.ro
www.contemporanul.ro

© Contemporanul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTI, AURA (1967)
Sfera frigului / Aura Christi ; ed.: Aura Christi &
Andrei Potlog. - București : Contemporanul, 2011
ISBN 978-606-8260-03-7

I. Christi, Aura (1967) (ed.)
II. Potlog, Andrei (ed.)

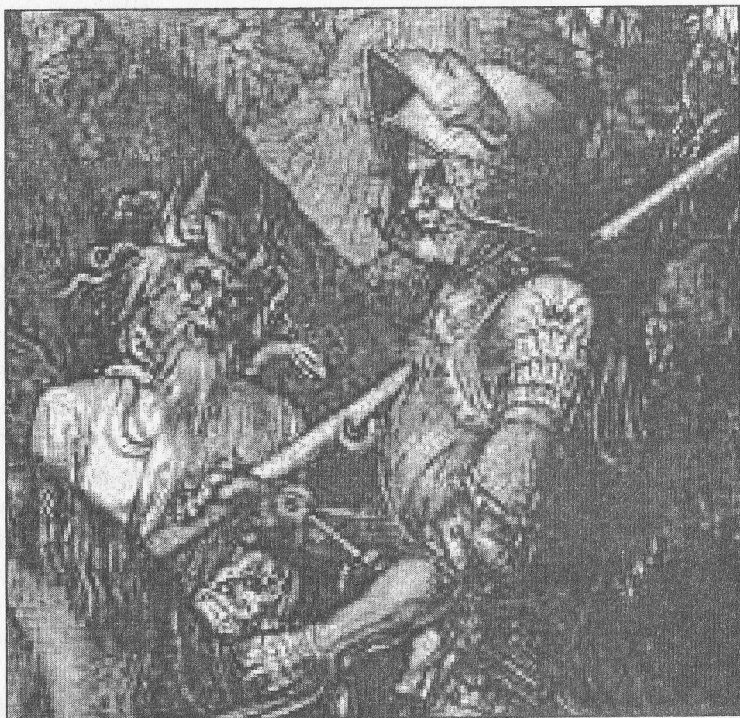
821.135.1-1

AURA CHRISTI

Sfera frigului

poeme

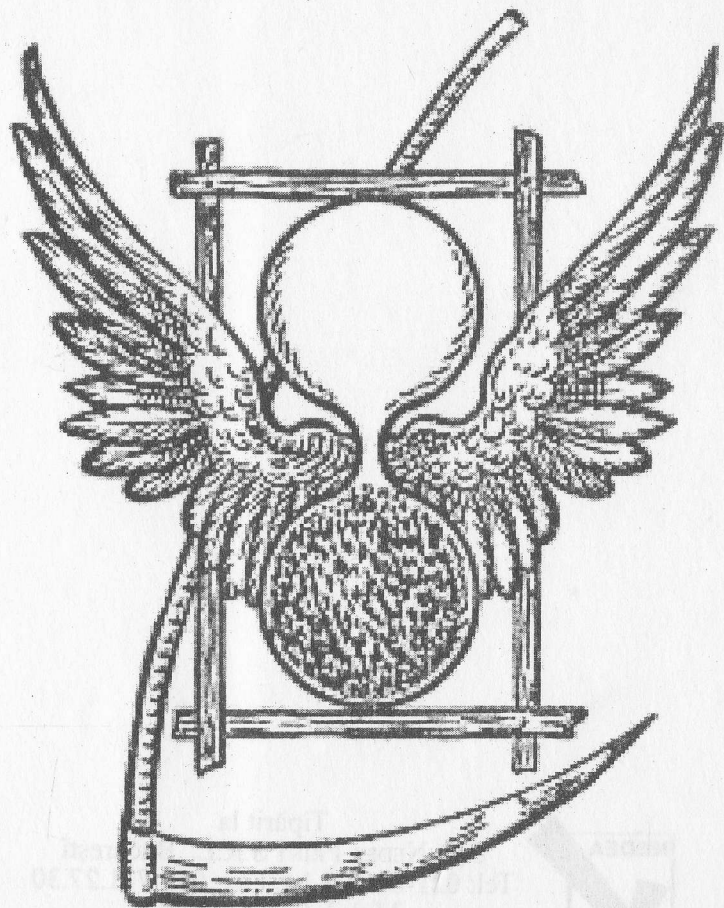

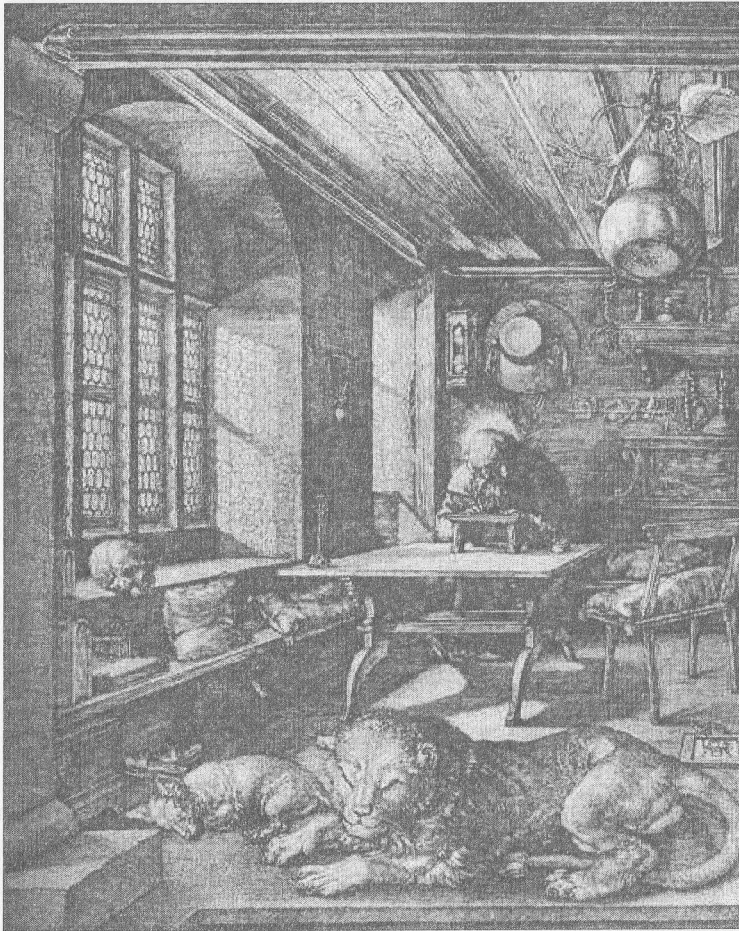

Cuprins

Nesfârșitule...	9
Puterea neagră.....	13
Cădere.....	15
Singur	16
Aer negru.....	17
Peisaj de august	18
Definiție	19
Negrul.....	20
Rătăcirii.....	21
Peisaj de toamnă	22
Martorul și scribul	23
Stanță	24
E cineva	26
Plutire.....	27
Veghe	29
Dominus flevit	31
Ah, litere, cuvinte.....	32
Îngerul de plumb.....	33
Prieten cu porumbelul	34
Desprinderi.....	35
Pe emisfera cealaltă.....	37
Numele lucrurilor	39
Omphalos (I).....	41
Omphalos (II)	43
Omphalos (III).....	45

Omphalos (IV)	47
Omphalos (V).....	49
Șarpele de măslini.....	50
De pretutindeni.....	51
Ce păsări îți taie văzduhul	52
Peisaj montan.....	53
Iată-ne!	54
Elegia ochiului.....	56
Moartea, o punte... ..	58
Cântec la ultima judecată.....	60
Ce mare-i ochiul	62
Fratele geamăn	64
Miez de decembrie.....	65
Ah, copacii goi.....	66
Pastel de iarnă	67
Ce întâmplare.....	68
Marea amiază.....	70
Târziu	72
Trupul și soarele	74
Ce război, Domine.....	76
Dintotdeauna.....	78
Pe vremuri.....	80
Se luminează	81
Să dau glas trupului	83
Elegia trupului.....	85
A rămas în urmă	87
Și s-a făcut spaima	88
Noapte, străino!.....	89
Psalm	90
Elegia apusului	91
În iarba dulce	92
Plouă din altă lume.....	93
Pe marginea realității.....	95
De când plouă.....	96

Nesfârșitele...

Între cenușă și cântec te aduni
la capătul labirinturilor savant eliberate
dintr-o pâlnie nevăzută
– zi de zi – de același Străin,
cărui nu-i cunoști numele,
nici mirosul, nici culoarea ochilor,
nici chipul și – oho – nici căderile.
Doar puterea-i neagră o presimți
din ce în ce mai des.
Nu e nici înger, nici arhanghel.
Oho, nu e nici om!
Are ceva din vechea muzică
sălbatică, auzită în somn
noapțile mai ales.

Nu are granițe. (Îi spui Nesfârșitele.)
Dacă ar fi avut,
s-ar fi apropiat de iarbă sau ar fi fost
chiar iarba zeilor de la început.
L-ai fi confundat – poate – cu aștrii somnoși
sau cu fulgerele însemnând
abisurile negre fără reproș...

Nu are nici rude. Dacă ar fi avut,
s-ar fi identificat cu vulturoaica
ori cu rudele ei, purtând în viscere
foamea de zbor peste culmile
unde prinzi veșnicia.

Dar nu. El e ceva înșurubat
cu precizie nelumească
între lumi, între planete,
între regnuri, între ere.

El nu seamănă cu nimeni.

Nu e născut din femeie. Nici mama
suferință nu i-a dat viață; are în schimb
atâta viu, încât pe toți în existență ne ține.

Însoțitor îi este Linos cel luat la timp de Caron.

Dar nu numai dinspre moarte vine.

Nu e cules din aerul
orizontului, deși se hrănește
uneori din otrava depărtărilor
și mierea albă a împlinirilor mari
le-o redă neostenit lor.

El nu seamănă cu nimic. Absolut.

Probabil cândva se trezea în arborii
în care eu serile – uneori-adesoari – apun,
ca și când aş pleca spre nebănuite imperii atice,
potolindu-mi setea din întunecimi de negăsit.

Poate pe vremuri am vânat împreună lei. Da.

Dar dacă am prins vreodată unul – nu mai
țin minte. Și, totuși, îl cunosc, îl cunosc, îmi spun.

Nu se poate să fie altminteri.

Tot ce este legat de el, de mine însumi
violent mă apropie, smulgându-mă
din sclipitoarele cercuri mărunte ale lumii
spre lăuntricele ziduri magmatice.

...Vecinătăți îmboldind vitala moarte
– fără-de-care-nu-se-poate –
sporind singurătatea și viul
așa cum se învolbură,
cresc izvoarele mânate de cineva
spre adâncimile fluviului matern
împroșcate cu iubire
și cea mai atroce ură...

Înfipt între excesul de viață
și excesul de moarte – stai;
urmărești saltimbancii, regele, cerșetorul,
propria-ți umbră, abia la sfârșit,
încetul cu încetul, dispărând.

Apoi – marea amiază, ca o cetate de nevăzut,
dreaptă, subțire, înaltă. Amețitor de curată.
Sub soarele-i negru pândești, până străinul
– da, el, Nefârșitul –

prin pieptul tău respiră, respiră,
respiră. Și vezi prin ochii lui...
Și totul crește, se umflă, se umflă.

Uruie, uruie, uruie ceva indistinct
lucrurile dimprejur, într-o limbă
de care îți aduci vag aminte.

Poate de aceea apariția lui
naște spaimă; și încă ceva
nedefinit. Altfel nu l-ai aștepta,
absențele lui azvârlindu-te
în gura spaimelor mai mari.
Și dacă timpul este masca lui?

Și dacă – fiind dat la o parte
printr-un magistral gest hotărât – timpul
ne-ar dezveli esența nefârșitului,
de origine mitică?!

Respect pentru oameni și cărți

Cine este el și de unde vine
fără să se anunțe barem o dată?
În așteptarea-i senin disperată,
te răsucești între scâncet, cânturi negre,
cădere, mătăanii, risipă și cenușa vie,
rugându-te să ți se arate o dată
din arbori, cenușă, muzică,
din pâlnia aceea de nevăzut,
ținută de marele nimeni,
prin care ești sorbit de el
cel care în viață – dormind adânc –
te întârzie.

Puterea neagră

Nu, puterea neagră din sufletul meu
nu este, nu poate fi a mea.
Ea întoarce corăbiile din drum
drept spre matca zeilor.
Ea ridică arborii la ei înșiși
și aștrii nesiguri îi desprinde
din pomul dumnezeiesc de pe cer,
azvârlindu-i în gura marelui nimeni.
Ea locuiește absența ca pe sine însăși,
dându-i un mister negru și nesfârșit,
ca o fântână
din care nici o suflare
n-a băut vreodată
și nici nu va bea.

Puterea aceea neagră locuiește iubirea
aidoma cucului – lăcașul
celorlalte păsări.
Puterea neagră a sufletului meu
se înfruptă din carnea lui niciodată
și se revarsă în negre, prea negre mătăanii.
Între timp, zeii răvășesc realitatea

Respect pentru oameni și cărți
și ne-aruncă în cuibul meșterit
în grabă în marginea ei
mușcată de ape, prea stranii hotare
spre care cineva, iar și iar, ne mână
să ne adape: pământ
adunat din soarele negru,
din luturi și ape,
sfintele ape murdare...

Puterea neagră din sufletul meu
îmi arde gura
și-mi arde sufletul
și-mi arde ochii.
Stau și tremur în miezul torței atroce.
Mi-e frig. Din ce în ce mai frig.
Mi-e-ntuneric; sau poate la mijloc nu e
decât un soi de aspră lumină fără de nume...
Frigul crește, se învolbură, se adună
așa cum – toamna târziu –
din sângele țăranilor
se adună – ca dintr-un surâs –
Dumnezeu.

Cădere

Cad. Din ce în ce mai repede cad.
Mă răsucesc dinspre trecut.
Totul nu-i decât magmă
sau poate ceva mai puțin decât
o respirare a cuiva fără nume.
Copii ai abisului,
ne smulgem din noi
către un lucru nedefinit:
matcă a viului, Domine.
Creștem spre altceva,
ca un râu de munte nemaivăzut,
ca o flămândă mireasmă
mușcând – iar și iar – din tine,
ca începutul nopții irumpt
din cel mai tiranic zeu,
din carnea naivă a rozelor
sau poate din secunda aceea neagră,
din secunda aceea neagră,
aidoma unui teribil abis părăsit,
când totul pare străin și sfârșit
sau nici atât, sau nici atât,
și tremuri în raza marelui frig;
ești viu, și-alături nu-i nimeni.

Singur

Singur, singur, singur,
Domine, cad și iar cad
spre încinsele după-amiezi.
Vântul pustiu m-adulmecă,
fața-mi sculptează și-aduce
cântece negre ca dinspre iad.

Gol. Și pustiul mă strânge,
cum soldatul în mână – arma.
Cerul pe umeri adăpost mi-e,
și aruncată – laolaltă
cu veninul în sânge –
grea ca bezna de lapte, sudalma.

Singur. Și bolta pe umeri,
știind cum miroase sfârșitul.
Culori de-asfințit te adapă.
Și nopțile-n tine te-aruncă
cum marea își mână copiii
prin codrii de alge și apă.

Aer negru

Aer negru, cum răstorni
dinspre melodii înalte
aștri însemnați și nori
prăbușiți în pagini albe.

Sângeroși sunt sorii azi,
sfârtecă secunde reci.
Mânji de aer cu morți vii
se amestecă în veci.

Îngână secunde luna
care nu-i de-aici, vai, nu!
Arborii tresar în somn;
fugi în visul lor și tu.

Dormi. Adormi. Ascunde-te.
Zaci încolăcit. Alene,
aer negru, aer negru
fulgeră din bolți viclene...

Peisaj de august

Ah, nouri negri pe cerul viclean.
Aerul mușcă zăbala calului.
Arborii-mi zdrelesc privirea,
mâinile, coamele anului.

Nori se-mbulzesc pe bolți însemnate.
Ah, dimineață zdrențuind așteptări!
Cerul se-nclină, păsări adulmecă
crestele nevăzutelor țări.

Albini se învârt în cercuri profane.
Și-i atâta-ntunerice, încât în duh
te arunci, ca delfinii speriați
în asprul văzduh!

Brusc cineva face lumină.
Liniștea toarce, înceată felină.
Caii sălbatici din bolta vicleană
turma de nori la păscut o mână.

Definiție

O, negru anotimp al meu –
sferă nemaigândită
decât de îngeri și de păsări,
aproape este Dumnezeu,
în vreme ce natura lucrurilor
învață iar a spune „eu”,
și nu avem decât un pas
până când seara se prelinge
din coasta unui zeu.

O, mare anotimp vânat,
o, negru anotimp,
de care eu mă sprijin
cum ades mă sprijin
de osia ființei regăsite
în arbori, pietre, iarbă, păsări,
ești fața unui zeu uitat,
de mi te-arăți din timp în timp
din veacul celălalt?